

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תדי אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תדיאביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צ'ינקוגרפייה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אכנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

הכתבה "מוקדע מוד שובתים"
 אשר הופיעה בשבוע שעבר, בהעולם הזה, היתה מאותן כתבות, אשר כימעט שלא הופיעו.
 למערכת היה ברור כי שבתות הימאים עובדי קו צינור הנפט אינן אשקלון היתה אחד הנושאים החשובים של אותה שבוע. הפירסומים בעיתונים ובטלוויזיה, אשר הצדיקו רובם ככולם את הנהלת קצ"א ואת צעדי המיטרה, מבלי שיביאו כלל את גירסת הימאים השובתים, עוררו בי ליבנו חשד מסויים. אולי לא הכל לכן ו/או שחור במאבקם של הימאים?

הנהלת קצ"א, בראשותו של האלוף (מיל.) אברהם ("צ'יטה") בוצר, והמיטרה רה, סיפקו לעיתונאים חומר למכביר על עמדתם, וסמכו על כך שהעיתונאים לא יוכלו להגיע ללבבים. כל השובתים, כדי לשמוע את הצד שלהם. מהיגם שרוב הי עיתונים פוסלים מראש כל שבתות, ואינם סבורים שיש למסור גם טענות השובתים. העולם הזה החליט לשמוע את שני הצדדים. יוסי ינאי יצא לאשקלון כדי לבנות מיספר שעות עם הימאים השובתים תים בלב ים, כדי לראות מה בדיוק קורה בשטח, לפני שישוחח עם בוצר ועם קציני המיטרה שהיו אחראים על המצור.

כאשר נודע להנהלת קצ"א ולי מפקדי המיטרה במקום כי יוסי ינאי הצליח להגיע אל הסירות, היה ברור להם כי אסור לכתבתו להוסיף. הם החליטו לא לאסור לו לרדת מהספינות השובתות, ועלי ידי כך להנזע ממנו. מיטרה, להעביר לי מערכת את הכתבה ואת התצלומים שצילם. **סיפר יוסי ינאי על דרך התלדאות שאותה עבר כדי להגיע אל השובתים, ובעיקר כדי להגיע חזרה מן הים אל המערכת:**

ביום השישי לפני שבוע הגעתי לנמל אשדוד, כדי לנסות למצוא דרך להגיע אל אחת מארבעת ספינות השובתים הר מצאות בלביים. לפי המידע שהיה בידי, היו כל ארבע הספינות צריכות להיות בי קירבת חוף אשדוד.
 כשהגעתי לנמל אשדוד, התברר כי הי שעות הבוקר הפלגו שלוש מארבע הי ספינות לחוף נמל אשקלון. השובתים קיבלו ידיעות כאילו במשך השבת מתכוון הקבלן הפרטי, בעזרת מיטרה החופים של הי מיטרה, לקשור שתי מיכליות לרשת הי נורות הדלק, ולשבור בכך את שבתתם. ספינה אחת של השובתים, אשר אחד מן מניעי התקלקל, עגנה בלב נמל אשדוד. פניתי אל רב-חובל הנמל, מייק רנאל, בבקשה שיעזור לי להגיע אל אותה ספינה. מבלי לומר מילה, לקח אותי רנאל לאחת מסירות נמל אשדוד, והפלגנו לעבר ספינת הימאים. היה ברור כי רנאל, כמו יתר עובדי אשדוד ותושביה, תומכים במאבק הימאים. אולם עמדו בנמל לא הירשה לו להגיע זאת בפני עיתונאים באומר. הוא עשה זאת במעשה.

כשהגעתי אל הספינה, היו עליה שלושה ימאים שובתים, שהביטו בי כאילו שבלתי מהיר: "אתה העיתונאי היחידי שבא לפי בקר אותנו, במקום לבקר במישרי קצ"א", אמר לי יעקב סינבין, ההגאי של הספינה. ביקשתי שנפליג לאשקלון, להצטרף אל

אולם בעוד אנו מגסים להעביר את הלילה הסוער, לא שקטה המיטרה על שמריה. נמל חיפה יצאו הפלגה ארוכה, עד לאשדוד. עוד ספינה משוכללת של מיטרה החופים, כשהיא מלווה לאנץ גדול השייך לחברת עוגן ההסתדרותית, כדי לעזור לכוח הימי, אשר תפקידו היה לשי בור את השובתים.

בשעות הבוקר המוקדמות הגיע הכוח הי ימי מחיפה, ומייד נכנס לפעולה. הלאנץ מיהר לעבר המיכלית שהמתנה כדי לני סות לקשור אותה, כשספינת המיטרה הי מיטרתית מלווה אותה.

דב מיהר להפעיל את המנועים ולהעיר את צוות הספינה, ואנו דלקנו אחרי הי לאנץ. מפקדה של ספינת המיטרה הסיר את מיכסה הברזנט מעל למיקלע, המוצב על הסיפון הקדמי של ספינתו, וכיוון אותה לעבר ספינתנו. לפתע הוא הבחין בי, כשאני מצלם אותו, ומיהר להחזיר את הכיטוי למיקלע. שמענו אותו מדווח בי אלחוט למפקדת המיטרה שעל החוף כי "יש צלמים על הספינה, והם צילמו אותי מאיים במיקלע על השובתים".

בשעות הצהריים התקשר מפקד המיטרה במקום עם איתן פרייס, מנ היג השובתים, וביקש פגישה על סיפון אחת מסירות המיטרה. למרות אזהרת חבריו הסכים איתן לעלות על ספינת המיטרה. איתן ביקש בכל מאורו למנוע עליות בכוח עם המיטרה או עם הימאים של הקבלן הפרטי. שינסה לשבור את הי שבתות, הוא היה מוכן להסתכן אפילו במעצר, כדי למנוע עלימות.

באותה פגישה סוכם בין הצדדים, כי מיטרת של השובתים תיסע לתל-אביב ותישגש עם אנשי הוועדה הפועל של ההסתדרות למשאומתו. "כל זמן שתימשך הפגישה, אנחנו נשמור על הסטאטוס-קו. לא נעשה שום פעולה. אני נותן לכם את דיכרתי כקציני-מיטרה!" הבטיח סגן-ניצב יצחק יב, אחד מקציני המיטרה הבכירי

של קצ"א. אחרי כעשר דקות, שאותן ביליתי בי המתנה ליד מכשירי הקשר בספינה, ובהן התקשר שושן עם בוצר, קיבלתי את הי תשובה: "בוצר אומר שהוא לא ליטכת מודיעין, ולא מעוניין בשום מגע אחר".

ניסיתי בדרך אחרת. התקשרתי באלחוט עם מפקד המיטרה שעל החוף, רב-פקד שליט. הסברתי לו שאני עיתונאי החייב לרדת לחוף כדי למסור את החומר שלו למערכת, ושאני מבקש כי המיטרה תאפשר לספינה עליה אני נמצא, להיכנס לנמל אשקלון, להוריד אותי ולהזרז ללבי ים, מבלי שתיצטרע עליידי המיטרה.

אחרי כמה דקות של שתיקה, או בוודאי התייעץ, הסכים שליט: "אני מסכים שתור לחוף, ואאפשר לימאים לחזור לים". באותו רגע עלה גל השידור קול נוסף: "שליט, כאן יב", אמר הקול. "אני לא מסכים שהעיתונאי יירד לחוף. אנחנו יודעים בדיוק מה הוא צילם!" רבי פקד שליט ענה ב"כן, אדוני!" ובעל הי דרגה הבכירה ממנו, סגן-ניצב יב, אחר כך התברר כי יב היה באותה עת בחדרו של שושן, ונשמע להוראותיו של בוצר.

"רק בשתייה!" אמר דב אלמוג, ספק ברצינות ספק בצחוק, כששמע את השיחה באלחוט. רק בשתייה תוכל להגיע לחוף!" במשך היממה שהייתי עם הספינה סיני פרתי לחברה כי אני עכבר-יבשה טהור, הי יודע לשחות בדיוק שתי בריכות בבריכת גורדון בתל-אביב, כך שהאפשרות שאני אשחה כמה קילומטרים בים סוער, ובי לילה, נראית בלתי-סבירה לחלוטין.

אולם כאל בא לעזרתי אברהם ההגאי של הספינה שלנו, שהוא גם צוללן מתקופת שירותו בחיל-הים. "אנחנו נתקרב לחוף עד כמה שאפשר. אני ארד אתך למים, ואשמר עליך", הציע אברהם.

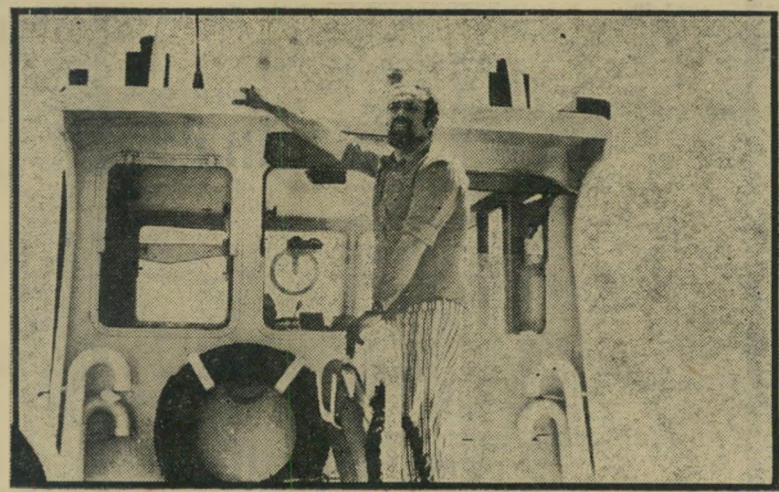
בלתי-ברירה, הסכמתי. עברתי עם אברהם לספינה של איתן פרייס, אשר הכיר את החוף היטב, והפלגנו. במרחק של קילומטר מהחוף הודיע איתן כי אינו יכול להמשיך. אותי עטפו בחגורת-הצלה ובגלגל-הצלה, אברהם לבש את ביגודי הי צוללן שלו, ושנינו קפצנו למים הגועשים. את הבגדים שלי, השעון, ובעיקר את הפילמים המצולמים שם אברהם בתוך כל אטום, אותו קשר לחגורת-הצלה שלו. נעללים לא היה מקום בכדי, כך ששתייתי למשך למעלה משעה כשאני עירום כביום-היולד, מלבד הנעללים הנעולות לרגלי. את המצלמה והפלאש השארתי על הסיפון. למחרת, הוריד אותה אלמוג אל החוף. כעבור שעה של שחייה ניראו אורות בתי-המלון של אשקלון מנצנצים מקרוב. גלי-החוף העזים סחפו אותנו והטילו את שנינו על החוף. כשאנו רועדים מקור ו נטולי כוחות, אברהם הכריח אותי לקום ולרוץ הלוריותור: "אם לא תרוץ, תהיה חולה. אתה מוכרח לרוץ!" נפרדת מאברהם אשר מיהר למישפחתו, אותה לא ראה למעלה משבוע, ואני מיי הרתי למערכת בתל-אביב.

עד כאן סיפורו של יוסי ינאי. רצונו העז של האלוף בוצר למנוע את הופעת הכתבה היה ברור לגמרי. בוצר ידע כי עיתונאי המגיע אל הספינות יגלה את הי אמת, ואינו נזקק למידע אותו הקפידו אנשי יחסי-הציבור שלו להעביר לעיתור גים. גם רצונו של המיטרה, שלא תופיע התמונות בהן נראים שוטרים מאיימים על ימאים שובתים במיקלעים, ולא יופיע דיווח על הנהגותה של המיטרה, הוא מובן א-כי-סול.

אולם כדאי שגם האלוף בוצר, המנהל חברה ממשלתית וגם המיטרה, שמזמן שכחה כי תפקידי העיקרי הוא לשרת את הציבור, יידעו כי אסור להם למנוע מ-משרת-ציבור אחר, מעיתונאי, למלא את תפקידו על אמנה, ולמסור לציבור דיווח מדויק על האירועים.

רע מאוד שהמיטרה בישראל יכולה שלא לעזור לעיתונאי, אך רע שבעתיים שהיא נמסרת להפריע לו. כדאי שהמיטרה תזכור זאת כשהיא עוסקת בעיתונאים של העולם הזה. מנהיגיו היא כבר היתה צריכה ללמוד שמיטרתה זו שלה אבודה מראש. העולם הזה יפר כל קנוניה של סילוף והשתקה.

השיחה שהתנהלה היתה מעניינת ביותר: "מה אתה רוצה מבוצר? שאל שושן. "אני רוצה שיאפשרו לי לרדת לחוף ולשוחח איתו, כדי לשמוע גם את הצד

יוסי ינאי עי סיפון סירת השובתים כרב ים
 "לא לתת לו לרדת!"